Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
març 2010
BarriSants.org
la Burxa
periòdic de comunicació popular
núm.138

QUE LA TERRA ET SIGUI LLEU, COMPANY

Josep Pons, company, amic i membre del Centre Social de Sants i de la Comissió de Veïns de la Bordeta ens ha deixat. Des de LA BURXA volem retre-li un homenatge com millor sabem: amb les paraules dels amics i companys que l'han acompanyat durant tots aquests anys.

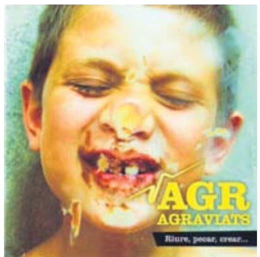
Pàgina 5

Sentència contrària als inquilins de Vallespir, 25

La façana del número 25 de Vallespir lluïx una pancarta de denúncia pels fets. **ALBERT GARCIA**

Els llogaters de l'edifici del carrer Vallespir, 25, que havien denunciat ser víctimes d'assetjament immobiliari, hauran de deixar el seu pis. Així ho ha decidit el titular del jutjat número 24, donant la raó als propietaris de la finca, que reclamaven l'extinció dels contractes amb el pretext que l'edifici està ruïnós. La sentència, que ha indignat el veïnat, serà recorreguda i també s'esperen mobilitzacions per denunciar la situació a què es veuen abocats els inquilins. **PÀGINA 4**

Riure, pecar, crear...

PÀGINES CENTRALS

LA BURXA presenta el tercer disc d'Agraviats, banda musical de Borriol (País Valencià) que ens porta un treball autogestionat que vol reflectir el que avui representa el grup.

Xocolata desfeta

PÀGINES CENTRALS

123 maneres diferents d'explicar una mateixa història. El títol dels relats fa referència al recurs utilitzat i al final del llibre hi trobem l'explicació.

Es constitueix la Taula Intercultural

Un estudi elaborat des del Secretariat d'Entitats sobre la interculturalitat a les associacions dels nostres barris ha posat sobre la taula la poca presència de persones d'origen estranger en el teixit associatiu. Així, mentre que les persones provinents d'altres països que actualment viuen als barris de Sants, Hostafrancs, Badal i la Bordeta representen al voltant del 20% de la població, només set de les 267 entitats del Secretariat estan formades per persones immigrants i la seva presència a la resta d'associacions és molt minoritària. Per capgirar aquesta situació i partint de la idea que l'associacionisme i els contactes interculturals són elements amb un gran impacte per afavorir la cohesió social, el passat 25 de febrer es constituïa la Taula Intercultural. Es tracta d'un espai que compta amb la participació d'entitats de tot tipus –d'immigrants, AMPA, grups de cultura popular, equips esportius, etc.– i que vol impulsar la refelexió sobre el fet migratori i el treball conjunt entre les entitats del territori al voltant d'aquest tema. **PÀGINA 3**

Opinió i En Moviment

Urbanisme de gènere: el barri és de tothom

PÀGINES 2 I 8

Des de LA BURXA volem fer una crida a la participació en la vida social del barri recordant els que sempre han estat al peu del canó i els reptes que falten per aconseguir. La perspectiva de gènere ens dóna eines per construir ciutats properes i quotidianes des de l'experiència femenina i amb una perspectiva de gènere.

Arreu

Cementiri nuclear a les Terres de l'Ebre

PÀGINA 11

Les Terres de l'Ebre tornen a sortir al carrer per lluitar per la seva terra. El motiu: la voluntat de l'ajuntament d'Ascó d'instal·lar un cementiri nuclear per a tots els residus de l'Estat espanyol. Per aquest motiu es va crear la CANC (Coordinadora Anticementiri Nuclear), que implica diverses entitats i col·lectius en defensa del territori.

Opinions

Editorials

Compromís pel barri

En un moment en què el barri segueix necessitat de persones compromeses, ens adonem de la necessitat que nova gent s'impliqui en les lluites vïnals, el barri ens necessita.

El barri no es transforma, no es crea sol i davant la incapacitat dels nostres polítics som els veïns els que em de participar en la política activa del barri, des de les assemblees, els centres socials, les associacions, etc., tots junts intentem fer el barri que volem, un barri més just, més igualitari. Però a vegades l'acció del poder o la vida mateixa ens posen pals a les rodes, amb la desaparició de personatges històrics que han estat tota la vida lluitant per un barri millor o amb decisions injustes de la justícia que decideix donar la raó als botxins desallotjant uns veïns que pateixen assetjament immobiliari, però això ens dóna més forces per seguir endavant. Però aquesta es una cursa de fons, no s'ha aconseguit el que tenim en un sol dia, al darrere hi ha molts anys de lluites veïnals, moltes vides dedicades al barri a millorar-lo, i per això sempre fa falta gent, jove o gran, tots hem de construir dia a dia el nostre barri. Les coses no es fan soles i les amenaces que volen destrossar el barri son grans i sempre hi són presents: immobiliàries, interessos del poder, el negoci amb el sòl, els abusos als veïns. Per això creiem que és necessari que sumem esforços i la gent s'animi a participar al teixit social del barri.

Qui vol el cementiri nuclear?

La polèmica ha tornat a esclatar a les Terres de l'Ebre: l'ajuntament d'Ascó pretén instal·lar-hi un cementiri nuclear.

Els darrers mesos, des de l'aprovació de la candidatura d'Ascó, s'ha sentit molt a parlar del cementiri nuclear i, sobretot, del rebuig que provoca en la població de les comarques de l'Ebre. Manifestacions, concentracions i actes s'han duit a terme a indrets com Falset, Vinebre i Amposta, plens de gent reclamant que se'ls escolti. És molt greu que darrere de la instal·lació d'aquest cementiri s'hi amaguin els interessos d'empreses privades (amb la pressió que aquestes exerceixen sobre l'Estat i els ajuntaments) i el no interès a parlar del model energètic que s'està plantejant. Les Terres de l'Ebre ja estan prou castigades amb tres centrals nuclears, també hi hem d'encabir un cementiri de residus? No volem cementiris nuclears, ni a Ascó ni enlloc.

Opinió

8 de març: el dia de totes les dones

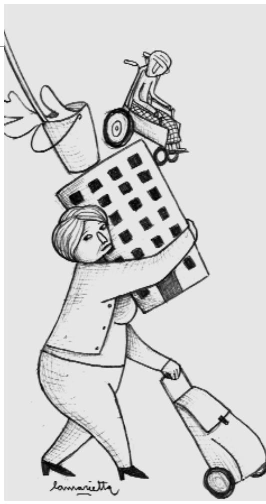
L'Escletxa

Segurament una dona que «només» cuida dels seus fills i s'encarrega de les tasques domèstiques pensarà que el dia 8 no és el seu dia. I una altra que tingui cura d'una persona dependent ni recordarà què es celebra. I potser una dona que treballi dins i fora de casa no podrà ni parar-se a reflexionar a on s'ha ficat i què és el què no funciona.

Quin és el denominador comú de totes elles, de totes nosaltres? Que hem interioritzat el discurs patriarcal i el reproduïm a cegues amb la col·laboració passiva de l'altra part, els homes, i la complicitat del sistema.

Malgrat les aparences de canvi continuem creient secretament que les tasques de cura de les persones i del manteniment de la llar són responsabilitat de les dones. Per això es parla de «conciliació femenina» i no de «conciliació de tots». Per aquesta raó la doble jornada és també femenina. Si decidim prioritzar la maternitat el sistema ens penalitza i som nosaltres mateixes les que ens sacrifiquem i renunciem als projectes professionals.

Hi ha comportaments i tasques que ens han estat tradicionalment assignats a les dones i que només es valoren i es fan visibles quan un home les realitza. Per aquesta raó encara podem «sorprendre'ns gratament» quan veiem un home sol que compra peix al mercat o porta el nen al parc o al metge, i ho vivim com a excepcional perquè encara no ho hem normalitzat. Una altra forma de valorar què fem dia a dia és quan paguem per les tasques que fem i les deleguem a terceres persones.

El treball invisible al món privat ha tingut i encara té nom de dona. Lluny del prestigi i el reconeixement econòmic i social del treball visible anomenat «productiu» , «el treball reproductiu» i la feina a casa són continus i exigents i no entenen d'horaris, ni de festius, ni de dies d'assumptes propis, ni molt menys de pensions.

I llavors què necessitem?

Sembla que el sistema necessita que tot seguexi igual i per això davant dels símptomes de sobrecàrrega física i mental de les dones opta per medicar-les, així, posant pedaços a una peça, l'engranatge creat continua funcionant.

Ens cal revisar estructures i valors de base, establir noves priorita, creure realment en la coresponsabilitat.

Ens cal un canvi d'actituds en profunditat i una revisió dels rols assignats i assumits, cal donar valor a totes les feines per igual, les realitzin homes o dones, tant si són públiques com privades; perquè els fills, la casa i l'economia familiar entre d'altres són responsabilitat de tots i totes. I en aquest nou panorama homes i dones ens podem enriquir mútuament i desenvolupar habilitats i tasques que abans ens estaven vedades i que a tots i totes ens poden fer individus més rics i complerts.

Agonia o resurrecció?

Quel Ness

Diuen que quan la gent està a punt de deixar aquest vall de llàgrimes fa una darrera revifalla, potser per poder-se acomiadar de forma conscient i, segons li hagi anat el ball, donar gràcies a Déu si és creient perquè per fi s'acaba el malson o, ans al contrari, desesperar-se perquè ja no podrà gaudir més de la gran vida que ha tingut. I la nació catalana, què està fent? És la darrera revifalla abans de desaparèixer definitivament diluïda en el magma hispànic com un terròs de sucre en una tassa de cafè? O bé estem davant de l'inici de la fi de la dominació espanyola que ja va començar amb el compromís de Casp? Hi ha opinions per a tots els gustos. És allò del got mig ple o mig buit. La nació cada dia s'aprima més. Està mal alimentada, maltractada i menystinguda per propis i estranys. Però com deia en Galileo Galilei «Eppur si muove».

Les proves les tenim cada dia: referèndums, nous partits, nous líders. En una paraula: desacomplaxament independentista. Fa 30 anys els «indepes» es podien comptar amb els dits d'uns quantes mans, ara en surten com a bolets. Revifalla de l'agonia? Potser sí, però hi ha hagut casos de gent donada per morta que miraculosament ha sobreviscut encara força anys més. El que sí que queda clar és que si d'aquesta no ens en sortim, llavors sí que podrem començar a cantar-li les absoltes. Haura arribat, per fi, allò que ja fa moltíssims anys que aus de mal averany van repetint: «Finis Cataloniae». Ja ho va dir en un article a *La Vanguardia* en Carles Sentís, l'any 1939, just acabada la guerra. Deia que s'havia acabat la Catalunya del gansterisme republicà i altres acudits barats. També ho dieun, *sotto voce*, alguns exlíders polítics com en Pujol o en Barrera, que la fi és a tocar.

La manca de poder polític real, la manca d'implicació de les forces vives —amb algun gest simbòlic de tant en tant, com l'acte per l'aeroport—, la força centrífuga mesetària, la immigració massiva sense mecanismes de gestió eficient, i molts altres factors ens van en contra. La nostra voluntat de continuar sent ens va a favor.

La darrera gran batalla ja ha començat. Ara cal que ens hi posem tots i totes sense miraments. Si ho fem, com a mínim, sempre podrem explicar als nostres neés, en castellà, és clar, que ho vam intentar.

Cartes

La festa no es fa sola

David Vázquez

La darrera setmana d'agost tornarà la Festa Major al barri de Sants. Sembla que quedi molt, ara que anem abrigats, però d'aquí a un no res ja tornarem a fer vida al carrer. Gaudim de la festa plegats i és molta la gent que s'hi apropa. Per a molts en aquestes dates, la Festa Major Alternativa de Sants és el punt de trobada i un dels principals punts de referència del barri, però també de Barcelona i inclús de comarques.

La festa, però, no es fa sola. Encara que a darrera hora sembli que tot funciona, és molt gran l'esforç i el patiment que es genera quan s'apropen les dates i encara hi ha tantes coses per lligar. Any rere any, veiem com els carrers que fan festa van desapareixent i són moltes les comissions que en podien donar testimoni. El discurs acostuma a ser el de sempre: no hi ha relleu generalicional i la gent de 70 anys no està per pujar a una escala a guarnir el carrer. Perque això no passi, mai és d'hora per fer una crida que ens permeti sumar i repartir esforços.

Aprofito aquest espai per fer una crida a tothom que s'hi vulgui sumar, perquè la feina ja ha començat i volem que la FMA continuï millorant, innovant i estar a l'alçada del lloc de referència en què està situada.

Així doncs, tot/a aquell/a que vulgui participar, aportar idees o col·laborar a la 16a Festa Major Alternativa, es pot posar en contacte a: *16festamajor@gmail.com.* Ens reunim setmanalment i quants més siguem, més bé ho farem.

Sants

Un impuls al contacte entre cultures

El 25 de febrer es va constituir la Taula Intercultural de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, una iniciativa del Secretariat d'Entitats per crear un espai de participació i coordinació de les entitats que afavoreixi la trobada i interacció entre persones de diferents cultures.

Ester Rams
Sants

Es tracta d'una iniciativa que vol ser un nou eix d'actuació del Secretariat i la seva constitució ha vingut precedida per una diagnosi de la interculturalitat en el teixit associatiu dels nostres barris.

Els representants d'unes cinquanta entitats van participar en l'assemblea constituent de la taula intercultural. SECRETARIAT D'ENTITATS

LA INTERCULTURALITAT ALS NOSTRES BARRIS

Des de l'any 2000, la realitat dels nostres barris ha canviat força i la presència de persones provinents d'altres països ha passat de ser d'un 5% a estar al voltant del 19%.

Sants-Montjuïc és el segon districte amb més immigració de Barcelona, després de Ciutat Vella, però es tracta d'un fenomen que no afecta de la mateixa manera els diferents barris. Destaca l'important nombre de persones d'origen estranger al Poble Sec, que se situa per sobre del 28%, i d'entre els nostres barris, Hostafrancs és el que n'acull més (21,5%), seguit per Sants (17,8%), Badal (17,2%) i la Bordeta (14,3%).

Pel que fa als orígens, la diagnosi elaborada pel Secretariat constata que la nacionalitat amb més presència al Districte i a la ciutat és l'equatoriana. Al districte la segueixen la pakistanesa, la marroquina, la peruana i la boliviana. Sants destaca per la presència de bolivians (9,3%), Badal per l'elevat percentatge d'equatorians (13,8%), també majoritaris a la Bordeta (12,9%), i a Hostafrancs la comunitat més nombrosa és la peruana (8,3%), seguida per l'equatoriana (8,2), la xinesa (7,4%) i la pakistanesa (7,2%).

I si ens fixem en les característiques de les persones nouvingudes, podem dir que es tracta d'una població adulta jove, que al voltant del 50% es situa entre els 33 i els 44 anys i en la qual els menors de 15 anys estan al voltant del 7%. I respecte al sexe, predominen lleugerament els homes, malgrat que en les comunitats més nombroses als nostres barris estan formades per més dones que homes.

LA INTERCULTURALITAT AL TEIXIT ASSOCIATIU

Una de les principals conclusions de l'esmentada diagnosi és que les entitats del territori desenvolupen pocs projectes que afavoreixin el contacte entre persones de diferents orígens, tot i la qualitat dels existents. Alhora, la diversitat cultural tampoc és gaire freqüent dins de les entitats i es constata una tendència a associar-se entre els membres de la mateixa comunitat. Així, mentre que al Secretariat hi ha 267 entitats federades, només set són formades per persones immigrades. A més, hi ha un desconeixement entre les entitats de persones migrades, entre aquestes i les autòctones i entre les autòctones i les autòctones gitanes, fet que no permet la valoració entre elles.

Si ens fixem en les característiques de les entitats de persones immigrades o gitanes, podem dir que són majoritàriament d'àmbit de ciutat, ja que solen estar interessades en la transmissió de la seva cultura a la societat d'acollida. I acostumen a compaginar aquesta tasca amb l'ajuda mútua entre els membres de la mateixa comunitat. En general no disposen de local propi i, com la majoria d'entitats, tenen dificultats econòmiques.

«Al barri de Sants la gent és una meravella»

Cogna

Membre de l'Associació Hispanosenegalesa Tey Ak Euleuk ('avui i demà' en wolof)

Des de LA BURXA hem volgut conèixer la visó que té dels nostres barris una persona d'origen estranger, així com quines són les principals necessitats que les empenyen a associar-se. I ho hem fet parlant amb Cogna, membre d'una entitat amb seu al nostre barri creada ara fa un any.

E. R.
Sants

Què us va impulsar a fer una associació?

Un dels nostres objectius més importants és facilitar la integració de les persones immigrants, sense distinció del seu origen. I per aconseguir-ho fem assessorament legal i de tràmits i divulguem la nostra cultura. Creiem que per facilitar la convivència ens hem de conèixer, per això és important que vosaltres conegueu els nostres costums i nosaltres els vostres.

Quines són les principals necessitats quan s'arriba aquí?

Quan arribes a un país estranger tot és diferent i depenent de com és la rebuda que et trobes, la teva manera de veure la nova societat és diferent. Els primers moments són molt importants i si no hi ha una bona acollida, les persones que acaben d'arribar es poden quedar arraconades, amb por al rebuig de l'altre, que no saps com reaccionarà. Alhora, costa adreçar-se a les institucions i, a més, si véns sense papers tens por a la policia, que en qualsevol moment te la pots trobar i et pot deportar.

Quina demanada faríeu al teixit associatiu?

Caldria més contacte entre les entitats. N'hi ha moltes i cadascuna va a la seva, sense gaire comunicació. La Taula Intercultural pot ser molt útil a moltes associacions i pot ajudar a desenvolupar el nivell associatiu, creant un espai de contacte permanent; tot i que també necessitaríem un mitjà per comunicar-nos entre nosaltres.

I per acabar, què et sembla Sants?

Segons la meva experiència, Catalunya és dels llocs on he estat (i m'he mogut molt) on hi ha més receptivitat; sobretot al barri de Sants, en què la gent és una meravella, és com una família. És com la *concession* africana. Crec que aquí és on hi ha una millor recepció i on hi ha més possibilitats per a la integració.

Projectes

Iniciatives que afavoreixen la interculturalitat als nostres barris

• Un pont al Panjab
Programa radiofònic que s'emet des del 2004 a Sants 3 Ràdio, els dissabtes de 21 a 22 hores. El programa pretén apropar els oients a la cultura del nord de l'Índia a través de la seva música, gastronomia, religió, tradicions i festes. Alhora també vol difondre informacions d'interès del barri de la Bordeta.

• Projecte Parlem i Projecte Xerrem
Iniciatives de voluntariat de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) adreçades a les persones que volen aprendre català. La primera fa referència a la creació de parelles lingüístiques (actualment 101) entre una persona catalanoaprlant i una que vol parlar aquesta llengua. Amb el segon, s'organitzen grups de conversa que setmanalment es troben en espais socials.

• Gegants Panjabis
La Colla de Gegants de Sants, la Parròquia de Sant Medir i l'entitat Sher-E Punjab faran ballar conjuntament els nous gegants, que es batejaran el proper 6 de març per Sant Medir.

• Castellers de Sants
La colla castellera compta amb uns 250 membres, entre els quals hi ha persones d'orígens diversos: irlandesos i anglesos, russos, marroquins i llationamericans. Alhora, també es tiren endavant projectes per fomentar la incorporació de persones d'altres cultures, com la iniciativa Porta un amic.

• La Bordeta en Dansa
Iniciativa de la Comissió de Veïns de la Bordeta, el Centre Social de Sants, el Secretariat d'Entitats i Sants 3 ràdio per fer una activitat lúdica i gastronòmica, unitària i intercultural en el marc de la festa major d'aquest barri.

• Grup d'Interacció Multicultural
Arran del curs Gestió i Intervenció en Immigració organitzat l'any passat pel Centre Social i la Confederació d'Associons de Veïns de Catalunya, s'ha constituït un grup de treball per promoure la interculturalitat al barri. Es reuneix al Centre Social.

Sants

A PEU DE CARRER

La Bordeta, altre cop dempeus

Roser Bemavent

El passat 4 de febrer una assemblea a Sant Medir, com sempre, va posar en marxa el barri per darrer cop per recuperar Can Batlló.

Prop d'un centenar de veïns, molts veterans d'antigues batalles al barri s'hi van aplegar. Amb ells, saba nova que s'incorpora a la lluita, com els joves arquitectes de La Col i gent de l'Assemblea de Barri.

Les intervencions de la taula, per membres de la Comissió de Veïns de la Bordeta i del Centre Social de Sants, van servir només per centrar un tema que tots els presents coneixien al detall. Però l'acte havia de servir com a conjur col·lectiu per la que s'espera que sigui realment la darrera campanya, que conflueixi l'1 de juny del 2011, data prevista per l'ocupació veïnal del polígon.

Tothom aposta perquè no calgui arribar a aquesta data. Polítics i veïns; però aquests darrers, farts d'esperar, no estan disposats a donar més marge. Fins i tot proposen la recuperació provisional d'espais verds i d'equipaments i posar-los ja al servei del barri. Per exemple, una zona d'aparcament pels veïns que alleugeri la pèrdua de places degudes a les obres als carrers propers, una gran plaça a l'espai obert al mig del polígon, que els mateixos veïns s'ofereixen a crear, o l'ús d'algunes de les naus com a embrió del futur Centre Social de la Bordeta.

El proper 7 de març, diada de Sant Medir, tindrà lloc una primera acció que, entre altres activitats, té previst decorar una paret de Can Batlló amb un mural rellotge que recordi a tothom que el temps corre i les coses segueixen igual.

Serà la primera d'un seguit d'accions que la refundada Assemblea per la Recuperació de Can Batlló està preparant per als propers mesos.

Malgrat els anys de lluita acumulats, o d'alguna opinió escèptica, el gruix de veïns reunits a l'assemblea va conjurar-se perquè aquesta sigui, de debò, la darrera cavalcada.

El jutge ordena desallotjar els veïns que denuncien mobbing a Vallespir, 25

El 16 de febrer els veïns del carrer Vallespir, 25, que denuncien patir assetjament immobiliari des de fa anys, van despertar amb una notícia amarga. El jutge que instrueix el cas donava la raó a la propietat i declarava l'edifici en ruïna.

Albert Ricart Sanjuan
Sants

Imatge de l'interior de l'edifici del carrer Vallespir, 25, que prova que l'edifici no es troba en situació de ruïna. ALBERT GARCIA

La sentència de Vallespir, 25 arriba després d'un litigi que ve de lluny. Fa 15 anys que els veïns van començar a reclamar a la propietat algunes reparacions a la finca, uns requeriments que no van ser escoltats. Però davant la insistència dels llogaters, la propietat va engegar el procés per declarar l'edifici en ruïna econòmica.

Al llarg d'aquest anys els inquilins denuncien que la propietat ha deixat que l'edifici es degradi per poder declarar-lo en ruïna. Això significa que el valor de les reparacions que s'han de fer supera el 50% del cost total de l'edifici, cas en què es poden rescindir els contractes de lloguer amb una indemnització irrisòria.

Arribat el cas davant dels tribunals, la propietat va intentar demostrar la ruïna econòmica, un fet desmentit pel peritatge dels inquilins, que resolia que el cost de les reparacions no superava el 13% del valor de l'immoble. Però el jutge ha donat la raó als propietaris i ha decretat que els veïns han d'abandonar l'edifici on fa més de 30 anys que viuen amb una indemnització de 8.000 euros. De moment, però, no s'ha fixat cap data.

Aquesta sentència ha indignat els inquilins, tots amb contractes de renda antiga i vitalicis, que faran tot el que estigui a les seves mans per revocar-la. Es tracta de persones grans, pensionistes amb pocs recursos econòmics i de mobilització social, però que compten amb el suport de diferents associacions del barri, com el Centre Social i l'Assemblea del Barri, entre d'altres.

En declaracions a LA BURXA un dels inquilins de l'edifici, Felip Roig, ha comentat: «La propietat i els advocats de Restaura ens han enganyat, ens sentim molt malament, això dura des de fa 15 anys. Nosaltres confiàvem en la propietat, però mai ens feia cas, sempre bones paraules, però mai s'ha fet un manteniment. Ara ens diuen que si haguéssim pactat amb ells no hauria passat això, quan mai ens han donat aquesta possibilitat». I afegeix: «El jutge Nuño de la Rosa només ha fet cas als peritatges de la propietat ignorant-nos, tots estan vinculats professionalment. Presentarem un recurs, però no confiem en la justícia. També farem una manifestació per pressionar la regidora perquè compleixi el que ens va prometre encapçalada pel Centre Social de Sants. Molta gent del barri ens està ajudant desinteressadament. Mai podrem agrair tanta solidaritat».

Sants vol decidir

El passat dissabte 20 de febrer a les 10 del matí, arrencava amb força l'assemblea constituent de Sants-Montjuïc decideix.

Jordi Villanueva
Sants

L'acte, celebrat a Cotxeres de Sants, va comptar amb una salutació de la cantant i santsenca Núria Feliu i dels representants del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, la Coordinadora d'Entitats del Poble Sec i la Unió d'Entitats de la Marina.

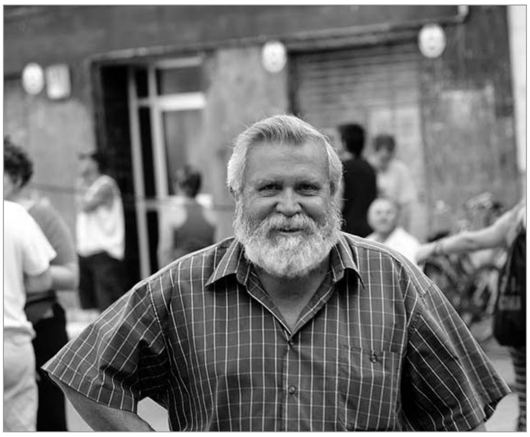
A continuació es va fer una presentació dels eixos bàsics de la campanya, que en el seu moment s'haurà de concretar en una consulta popular a Barcelona on hi conflueixin tots els districtes en una data comuna. Sobre aquesta, la majoria dels participants no va gosar avançar cap hipòtesi: es va cedir la decisió a l'Assemblea General de Barcelona Decideix.

Imatge de l'assemblea celebrada a les Cotxeres de Sants. WWW.EL3.CAT

Nombroses entitats dels barris, com ara el Casal Independentista de Sants, la CAL, els Castellers, escoles, associacions de veïns, penyes blaugranes, etc., així com representants de les organitzacions polítiques CiU, Reagrupament, ERC i la Candidatura d'Unitat Popular, hi van ser presents. Després, els participants es van dividir en tres comissions de treball per començar a organitzar la campanya.

Josep Pons, company de lluites, germà de somnis

LA BURXA fa un homenatge a Josep Pons, lluitador veïnal, mort el passat 16 de febrer. Hem demanat a persones que l'han conegut que ens facin arribar unes paraules de record.

Jordi Soler
La Bordeta

Vaig conèixer la Bordeta amb en Pons i la Rosa a Sant Medir, amb un megàfon a les mans fa trenta anys. En farà vint que vam creuar-nos en el camí de la Comissió de Veïns i des de llavors sempre l'hem fet plegats.

Mítica era la seva botiga on mig barri conspirava, o mítics eren els seus passejos per la Bordeta i que ell anomenava els «Ei, com anem?». Entranyables les tardes fent pa amb tomàquet a les Festes Majors Alternatives o els seus discursos sorneguers als sopars de veïns. Mítica serà, per sempre, la seva figura central al nostre barri. Sovint en els conflictes em tocava fer el paper de llançat, però us confessaré que després, sempre, cercava la mirada d'en Josep i la seva aprovació. Si ell em feia que sí amb el cap sabia que anàvem bé.

Quan hem anat posant anys li feia la conya que cada cop s'assemblava més a en Karl Marx, en lloc d'anar-se assemblant, com tocaria, a Kropotkin o Malatesta. Amb aquest posat cada cop més venerable i reposat semblava amagar el guerrer que encara, fins avui, portava a dins. I és que en Josep va ser un dels que van encetar la casta d'indomables que el nostre barri ha anat creant. No han pogut amb tu, Josep. No han pogut comprar-te mai perquè no tenien res que t'interessés. Ni la solidaritat, ni la llibertat són valors que avui cotitzin en el mercat de la política.

Ens queden moltes batalles al barri per fer-lo no només més bonic, sinó també més just, fraternal i lliure. En Josep no hi serà, o millor dit semblarà que no hi és perquè no el veurem, però segur que estarà fent que sí amb el cap des d'alguna barricada al cel dels llibertaris. Com ha dit un amic comú: Josep, les lluites que tu vas somiar, nosaltres les guanyarem en nom teu.

Que la terra et sigui lleu, company.

Prudenci Merallo

Comissió de Veïns de la Bordeta

Jo vaig arribar a la Bordeta a finals de 1965 i vaig conèixer en Josep com el botiguer del carrer Olzinelles. En Pons destacava per la seva personalitat inquieta, activa i alegre i ens unien les nostres idees i inquietuds llibertàries. Moltes reivindicacions i espais compartits: Cotxeres, Espanya Industrial i altres. En crear-se la Comissió de Veïns de la Bordeta, el 1991, va ser quan, de veritat, vam treballar colze a colze. En Josep Pons, amb el seu caràcter obert, dialogant i aglutinador, donant sempre la cara i no amagant res, va impulsar un equip de gent divers, sense dirigismes ni consignes i, sempre, inspirant molta confiança. Et trobarem a faltar.

Mia Caritg

Plataforma pel Soterrament de les Vies

El 1976 vaig trobar-me amb en Pons a l'Ateneu Llibertari, amb el seu tarannà tranquil, la seva immensa barba que ja començava a blanquejar i sempre una paraula d'ànim. Era un home engrescat per tot el que feia; el recordo a les mobilitzacions per l'Espanya Industrial, actuant al bell mig de la plaça de Sants i les portes de casa seva sempre obertes per oferir-me el llit que ens mancava al meu xicot i a mi. El Pons era un home bo, que encomanava entusiasme i que ens feia sentir estimats. On siguis, Josep, «Ets fantàstic».

Xedes Vallès

Plataforma pel Soterrament de les Vies

Vaig conèixer el Pons el 1976, en la campanya d'Amnistia, quan jo estava amb la gent de Drets Humans de Sant Medir. Una nit, vam quedar per enganxar cartells i a mi em va tocar amb el grup del Pons. Nosaltres encara no ens coneixíem, però va ser molt divertit, perquè vaig començar la nit sent de Drets Humans i la vaig acabar dient que me n'anava a l'Ateneu Llibertari. Aquella nit, vaig saber una mica més com volia viure.

Mia i Xedes

Anys més tard, després de travessar un bon temps d'aturada en l'activisme, ens vam retrobar amb en Pons a les portes de Sant Medir, amb motiu de la tancada d'immigrants del 2001. Com sempre, va tenir l'habilitat de connectar-nos amb qui tocava en aquest moment, la gent de l'Hamsa i Can Vies. Va ser una sort retrobar-nos amb els nostres orígens i una alegria poder-ho tornar a compartir.

Josep M. Domingo

Centre Social de Sants

Josep, a reveure. Te'n recordes, quan em vas enredar l'any 1980 per participar a l'AMPA del col·legi Sant Medir? I aquell dia, a l'estanc, que em vas enredar per participar a la Comissió de Veïns de la Bordeta? Doncs bé, quan ens retrobem estic segur que també m'enredaràs per participar a algun col·lectiu en aquest lloc on tots anirem a parar i on tu estàs gaudint de la pau que et mereixes. I ens ho passarem tan bé com ens ho hem passat aquests anys.

Ivan Miró

Assemblea de Barri

A la Garnatxa, a l'Hamsa, a Can Vies. A les festes alternatives. Als 12 d'octubre insurreccionals i antifeixistes. Ens vas estimar, recolzar, entendre. El primer a transmetre l'actitud llibertària, quan a mitjan noranta vam irrompre una nova fornada d'activistes. Fil delicat que cosí l'estrip generacional. Qui ens posà en contacte amb les anteriors lluitadores. Rebel, tendre, compromès, incorruptible, amic, imprescindible. No t'oblidarem mai, Josep, mai deixarem d'estimar-te i d'estar-te agraïts. Has estat i seràs exemple de comunitat. Les lluites que somiares, en nom teu les guanyarem.

Roger Sánchez Amat

Terra d'Escudella

Quan els vuitanta ja finien, vaig començar a freqüentar el Centre Social. Allà vaig conèixer una parella entranyable, el Pons i la Rosa. Per a un adolescent de l'Esquerra de l'Eixample recent incorporat a la lluita, tot allò era impactant: trobar-se un associacionisme viu i combatiu i un caliu de barri, tot emparat sota el padrinatge del Pons, la seva complicitat, la seva suau interlocució. Quan anàvem a buscar les claus del Centre a la seva botiga d'Olzinelles, recordo que ja sabíem el que volíem ser de grans!

ENLLAÇ A BARRISANTS.ORG

Propostes de remodelació del carrer Riego

El Foment de les Arts i del Disseny (FAD) ha escollit quatre propostes per remodelar el carrer Riego de les 96 que es van presentar en el marc del concurs Racons Públics, un concurs amb què es volen millorar 10 espais de la ciutat, un de cada districte, «en situació precària, abandonada o arraconada». Recordem que els col·lectius Arquitectes sense Fronteres i La Col van organitzar dos actes participatius, al mateix carrer, per recollir les propostes veïnals. De les quatre escollides, la que té un rerefons més reivindicatiu és la que vol construir una barbacoa veïnal amb una gran xemeneia que recordi el passat industrial del barri i en la qual el fum arribi directament a la polèmica Torre Malaia..

La solidaritat antirepressiva omple Cotxeres

El 20 de febrer, les Cotxeres van ser el centre neuràlgic de la solidaritat antirepressiva als Països Catalans. De bon matí, una dotzena de pancartes omplien el recinte i diverses exposicions recordaven nou anys de lluita per l'amnistia, contra la dispersió, en defensa dels i les preses polítiques així com altres casos repressius. Després d'un àpat amb més de 250 assistents, Rescat, col·lectiu de suport als i les preses polítiques catalanes va voler recordar els nou anys que han passat des de les detencions d'en Diego i en Zigor, ara ja en llibertat. L'acte va comptar amb balls de bastoners, la lectura de cartes de companyes i companys empresonats i un emotiu vídeo amb les imatges de la solidaritat antirepressiva. Finalment, en Zigor va agrair l'esforç d'aquests anys i va encoratjar a seguir lluitant per l'amnistia de les companyes preses. Una breu actuació del cantautor Cesk Freixas va cloure la jornada.

Cinquè mercat d'intercanvi

El passat diumenge 21 de febrer es va celebrar el popular mercat d'intercanvi de Sants, organitzat per la XIS (Xarxa d'Intercanvi de Sants) per donar a conèixer a tothom alternatives de consum. Amb aquest ja en van set, cada vegada més consolidats i concorreguts. Més de 30 parades amb productes de tot tipus: artesania, alimentació, segona mà, electrodomèstics, roba, joguines... Aquesta edició es va estrenar ubicació a la plaça Bonet i Muixí (molt més cèntrica que no pas la de la Farga, on s'havia fet fins aleshores) i va acompanyar el temps, sense pluja fins a l'últim moment. Tot plegat, un bon matí per compartir i intercanviar.

Accions contra l'empresonament de l'Alfonso

Talls de trànsit, xerrades i una bicicletada amb final a Can Vies han estat algunes de les activitats de suport a l'Alfonso, el jove condemnat a tres anys de presó pel cas kubotan. L'Alfonso es troba, en tancar aquesta edició, en situació de cerca i captura. A més, la jutgessa que porta el cas, no ha tingut en compte la possibilitat de suspendre l'execució de la pena fins que es resolgui l'indult que s'ha sol·licitat. Els fets es remunten al maig del 2007, quan en un manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes els mossos van agredir desenes de manifestants amb kubotans –arma il·legal segons el mateix Departament d'Interior– i una d'aquestes persones, en defensa pròpia, va propinar un cop de puny a un agent.

El guanyador de la panera de LA BURXA

Aquí tenim el guanyador de la flamant panera de LA BURXA, amb aportacions solidàries de més de 40 establiments i entitats del barri. Enguany, en no haver estat venut el número premiat en el sorteig del 6 de gener, va tornar a ser sortejada en el concert de comiat de Ràbia Positiva.

Parèntesi

LLIBRE

Xocolata desfeta

JOAN LLUÍS-LLUÍS
LA MAGRANA, 2010

Ens trobem davant d'un singular recull de relats, en el qual se'ns explicarà 123 vegades la mateixa microhistòria, amb un ampli repertori de registres i estils literaris. El volum és una clara emulació de l'original, *Els exercicis d'estil*, de Raymond Queneau, que diverteix, sorprèn i exhibeix la riquesa i varietat de la llengua catalana.

L'autor s'atreveix amb gèneres tan disparells com la telenovel·la, la recepta de cuina o l'haiku; amb la cançó i altres mètriques impossibles; ens explica la història amb monosíl·labs, amb la *a* o amb la *e*; coneix els dialectes i els vicis més irritants i comuns, i imita (i com!) alguns escriptors clàssics i altres creatius de renom.

La ironia és, sens dubte, el tret que travessa el volum, ja que no fa sinó decapitar el català estàndard, central, periodístic i políticament correcte de TV3.

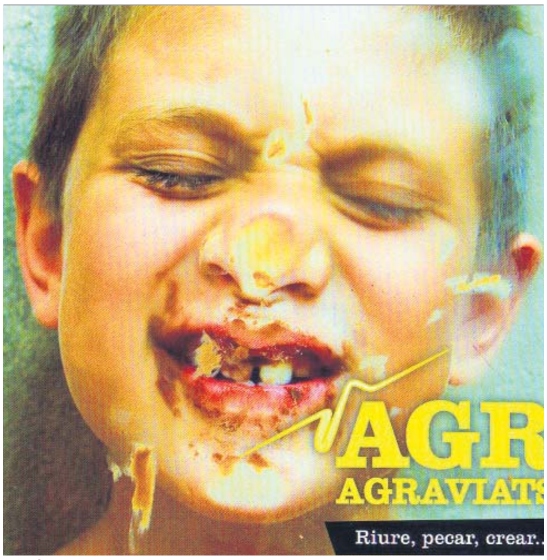
Per als i les llamineres de la llengua, tot un gaudi preciosista per a la vista i l'oïda...

Elba Mansilla
La Ciutat Invisible

MÚSICA

Riure, pecar, crear...

AGRAVIATS
QUIMERA RECORDS

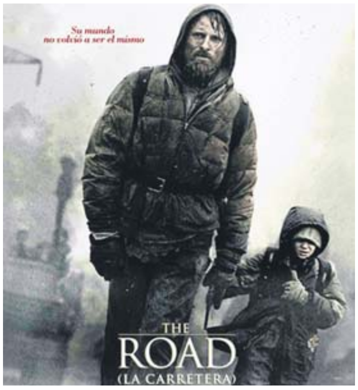
Els de Castelló estrenen nou treball amb una portada impactant i pròpia de qualsevol grup punk dels vuitanta.

Aquesta sensació canvia en sentir el disc i adonar-nos que la banda ha madurat, va de debò i és capaç de construir cançons complexes i al mateix temps equilibrades. Sons de base reggae i sincopats que ens demostren que hi ha vida més enllà dels quatre acords habituals i de les melodies lineals i repetitives. Només trobem a faltar una mena d'himne o cançó que et faci recordar aquest disc quan ja no l'escoltes i, és per aquest motiu, que recomanem una segona escolta. A «La criba», ens recorden molt a uns entranyables Skaparàpid que, segurament i sense adonar-se'n, van iniciar el camí que popularitzaren Obrint Pas i posteriorment La Gossa Sorda. No sabem què passa a la terreta valenciana, el que sí sabem és que de música ska sempre hi ha collita.

David Vázquez

CINE

La carretera

JOHN HILLCOAT

Basada en la novel·la de Corman Mc Carthy (també autor de "No és país per a vells") i guanyadora del premi Pulitzer l'any 2007, la seva translació a la pantalla és molt fidel al llibre original. Descriu amb gran cruesa un món post-apocalíptic gràcies a una enorme força visual plasmada per una fotografia excel·lent de l'espanyol Javier Aguirresarobe.

Aquest viatge d'un pare i el seu fill de nou anys buscant el mar amb l'esperança de trobar vida a traves d'un món devastat en el que un dels majors perills són els propis humans supervivents de la catàstrofe no evita moments tremendament durs. La lluita per la supervivència del pare interpretat de forma excel·lent per Vigo Mortensen i l'esperança que el seu fill pugui arribar a sobreviure transmetent-li els valors d'un món a punt d'extingir-se estan explicats amb una certa fredor no exempta d'emoció. També són de destacar les localitzacions que s'han buscat per recrear aquest món agònic, impressionants les de Nova Orleans post-Katrina.

Lancelot

BURXANT ELS BYTES

Ebooks, DRM i propietat intel.lectual

Darrerament s'està parlant molt dels ebooks o llibres electrònics. En els últims mesos han sortit al mercat uns aparells per llegir llibres amb una tecnologia que no cansa la vista i són bastant còmodes. Això ha fet que el món editorial comenci a tremolar. Tenen por que els passi com amb la música. Tenen por de l'Emule i companyia i de deixar de tenir el mercat editorial sota el seu control.

Ara mateix, diverses editorials estan produint e-books a marxes forçades per vendre des de diferents botigues on-line. El que ofereixen aquestes botigues, es una espècie de PDF protegits amb un sistema anticòpia i antiimpressió anomenat DRM. La indústria musical va intentar fer el mateix, introduint un DRM en els CD, però va durar ben poc. La comunitat d'Internet es va encarregar de burlar aquesta seguretat.

Ara mateix, buscant una mica pel Google, podem trobar diferents planes on ofereixen ebooks de forma gratuïta sense DRM, però encara estan poc estesos.

El món editorial s'ha de replantejar el seu mercat. Vendre un ebook a 30 euros com se'n venen alguns no té sentit. Ja no hi ha el cost del paper i la gent no està disposada a pagar aquests preus per un llibre electrònic.

Una altra sortida és oferir serveis semblants al spotify musical però per a llibres. D'aquesta manera, podrien cobrar de publicitat o altres fons que no fos el destinatari final.

Bernat Costa

LA CANÇÓ

La dama enganyada

Allà a la vila de Reus
tota la gent n'ha fugit
menos una noble dama
que en te pres el seu marit.

—Déu vos guard, Capità,
si em tornéssiu el marit..
—Si el marit vols que jo et torni
hauràs de dormir amb mi.

L'endemà a la primera hora
la noble dama surt del llit
treu el cap per la finestra
i veu penjat el seu marit.

—Ai, traïdor de Capità,
m'has ben enganyat a mi;
a mi m'has llevat l'honra,
i has penjat el meu marit.

—No t'espantis, noble dama,
que no te'n faltarà marit
set-cents homes tinc en armes
podràs triar el mes bonic.

I si cap d'ells no t'agrada
podràs casar-te amb mi
tinc la dona malalta
fa set anys que n'és al llit
i si deu no me la mata
jo ja la faré morir.

—No la matis traïdor
no la matis per mi
que així com ho fas amb ella
també ho faries amb mi.

La dama surt per la porta
i en el Rei se'n va a servir.
Un dia troba el Capità
que d'església n'és sortit.

—Déu vos guard, capità,
vos heu de recordar de mi
atureu-vos, càpita!
ara es l'hora de morir.

—Tingueu pietat, noble dama,
tingueu pietat de mi
—La mateixa que en tinguéreu
en penjar el meu marit.

Ja li'n venta punyalada
la primera el va ferir,
la segona cau a terra ,
la tercera va morir.

—Que Déu sia qui et perdoni, càpita,
en a tu i al meu marit.

Lídia Pujol

En commemoració del dia de la dona treballadora us oferim aquesta cançó d'un disc que reuneix cançons populars de transmissió oral recollides pels Països Catalans. Parlen de dones ultratjades i dones que ultratgen, dones que estimen, dones poderoses i dones dèbils. (www.lidiapujol.com)

RACÓ HISTÒRIC

L'Esteve Fortuny (segona part)

A l'Electrica l'Esteve feia la música de la majoria dels temes, on combinava les sonoritats i llenguatges del jazz-rock instrumental dels 60 i 70, influenciat per John Lee Hooker i Big Bill Broozny i la música catalana amb temes destacats com «La Mediterrània se'ns mor», «Catalluna», «Ball Llunàtic» i el famós i enganxós tema «La presó del rei de França».

També va arranjar algunes peces per a cobla, basant-se en un treball d'en Joaquim Serra, per tocar amb la Cobla Mediterrània al Palau de la Música, el primer cop que s'obria al rock. Fins i tot, va fer un petit viatge en el món de la música clàssica amb quatre poemes musicals que, desgraciadament, eren molt difícils d'arranjar en rock per la quantitat d'instruments.

Més tard va viure a Sants, al carrer Sagunt, on havia assejat amb els seus germans en un local al pis de sobre del bar Salut, des d'on se sentien els sons canyers i melancòlics de la seva guitarra.

Però quan l'Elèctrica Dharma vivia un dels moments més sòlids del seu viatge amb l'etapa tribal, la felicitat es va capgirar greument. En ple concert a Cardedeu, l'Esteve es va desmaiar a dalt de l'escenari, afectat per una hemorràgia cerebral, i al cap de pocs dies va morir a l'Hospital Clínic, el 19 d'agost del 1986, amb 32 anys.

La seva mort va afectar molt la vida del grup, ja que sense ell creien que perdria tot el sentit i van voler desfer-se; però van assejar plegats per preparar un concert d'homenatge a l'Esteve, com a gran músic i líder.

El concert es va fer el 12 de març del 1987 al Palau de la Música acompanyats amb l'Orquestra de Cambra de Barcelona, dirigida per Manel Camp. Seria un acte per recordar la seva memòria i reconèixer la seva creativitat. Després es va gravar un disc anomenat *Homenatge a Esteve Fortuny*. I, en un segon homenatge, s'enregistraria el disc *Fibres del cor*, on les lletres eren escrites pel Pep Fortuny (el bateria). Seria també l'inici d'una nova etapa musical. I gràcies a la seva continuació, el grup ha fet arribar la seva música a nivell internacional tant a Europa, els EUA, l'Àfrica i Àsia.

En aquests 25 anys, hi ha hagut poques iniciatives per rememorar la seva figura i la seva tasca musical, s'han portat a terme de forma popular i per aquells més propers, sense intervencions institucionals.

Aquest oblit és precisament el que vol denunciar la Iniciativa Popular per la Memòria d'Esteve Fortuny. Es vol recordar l'Esteve posant el seu nom a un carrer del barri i s'ha mostrat interès pel carrer Sagunt, on havia viscut.

Joan Pujades

Imatge de la campanya "iniciativa popular per la memòria de L'Esteve Fortuny".

FOGONS DE TEMPORADA

La llamprea

A causa d'una recent visita a terres gallegues i portugueses no me'n puc estar de parlar d'una de les seves perles gastronòmiques, la llamprea. No és una bèstia biològicament gaire evolucionada, té més de 400 milions d'anys, i és francament lleitja. Neix i es reprodueix al riu, on és pescada, però creix al mar. La seva aparença anguilosa, tota recoberta de moc, no la fa gaire desitjable, però en canvi la seva carn és apreciadíssima des del temps del romans. Avui en dia encara la podem trobar a les riberes del Minho, tant a la costa gallega com a la portuguesa.

La temporada de pesca comença al gener, quan puja pel riu a criar, i s'acaba quan despunta la primavera. Els aficionats a aquest gust finíssim (allimonat, herbari i suament salat) però fort (ferm, càrnic i persistent) tenen el temps just per degustar-la. La forma més habitual de cuinar-la és a la bordolesa, un guisat semblant a un civet cuit amb la seva pròpia sang. A nosaltres ens va fascinar. Si en teniu l'oportunitat, no deixeu de tastar-la.

La recepta: llamprea a la bordolesa

INGREDIENTS

- 1 llamprea
- 500 ml de vi negre
- 1 ceba gran
- 4 grans d'all
- Farina, oli d'oliva i sal

ELABORACIÓ

Tot i que probablement no tingueu l'oportunitat de cuinar-la, sempre convé conèixer el que mengem i, en aquest cas, tot i que anguniós, conèixer-ho és fascinant.

Primer ens cal escaldar la llamprea en aigua bullint i posar-la seguidament en aigua freda on, amb l'ajuda d'un fregall, li eliminarem el moc. La penjarem per la cua i a sota hi col·locarem un recipient amb el vi. Primer s'eliminen el cap i les tripes. Acte seguit anem fent talls d'uns 3cm que dipositarem dins el recipient amb la sang que caigui i el vi. Cal eliminar la mèdula (espècie de tripa blanca que ressegueix tot el peix). Ho deixem macerar tot un dia. Colem els talls, els enfarinem i els fregim. En el mateix oli hi sofregim la ceba tallada a trossos i els alls. Ho ofeguem amb la sang i el vi, hi afegim la llamprea i ho deixem a foc lent fins que la salsa redueixi a la meitat. Ho solen acompanyar d'arròs blanc i pa fregit.

Núria May Masnou

En moviment

COLUMNA DE L'ABS

Siguem força col·lectiva!

Assemblea del Barri de Sants

Avui, tothom assumeix el descrèdit de la política. Ho expressen les ganyotes i esbufecs de la gent quan surten els polítics a la televisió o als diaris, cansada d'unes inacabables i ritualitzades picabaralles partidistes. Ho verifiquen cíclicament i de forma objectiva els baixos índexs de participació electoral. Ho assumeixen, fins i tot, com si fos un mantra resignat, els propis actors de la política institucional: la «desafecció». Sembla doncs pertinent parlar d'una crisi de la política representativa, de la incapacitat dels partits polítics de recollir la complexitat social, del seu esgotament alhora de proposar formules engrescadores d'implicació del social en els afers col·lectius. A la vegada, la crisi econòmica hauria d'exigir, ens sembla, unes respostes socials que fessin front a aquesta enèsima apretada de cargols que ens imposa el capitalisme. No obstant, ni els partits polítics són capaços de mobilitzar la població per a fer front a la crisi, ni sorgeixen –des del si del teixit social- lluites col·lectives àmplies que prefigurin una altra forma d'organitzar l'economia, la política, la societat.

Què podem fer?

Des de fa més de deu anys, intentem donar petites respostes a aquest tipus de qüestions, amb l'aposta de construir un espai de participació local a nivell de barri: l'Assemblea de Barri de Sants (ABS). Amb unes altres formes de fer política, o amb unes altres maneres de viure el barri, amb el somni d'un espai comú, i amb la construcció d'espais per als somnis comuns. Desafecció? Crisi? Unim-nos per a lluitar i crear alternatives, fem de les nostres solituds una força col·lectiva!

Més informació a: http://abs.sants.org o a assembleabarrisants@gmail.com

La dona en la construcció d'un entorn quotidià

Carrer al Poble Sec: escales per salvar desnivell perilloses, el canvi de nivell és imperceptible segons l'angle de visió. **COL·LECTIU PUNT 6**

Els entorns urbans no són quelcom neutre, la perspectiva de gènere vol donar una altra visió dels espais urbans a través de l'experiència de les dones. La perspectiva de gènere es un fet transversal que afecta a totes les esferes de la vida. Des del Col·lectiu Punt 6 es treballa per donar a conèixer i per crear alternatives a la nostra ciutat en una perspectiva de gènere.

Roser Casanovas
Arquitecta del Col·lectiu Punt 6

Quan parlem de l'aplicació de la perspectiva de gènere a l'urbanisme i al projecte urbà parlem d'un concepte transversal que està assumit i estudiat des dels àmbits de les ciències socials, però, des de l'àmbit urbanístic és un camp poc treballat. L'ensenyament de les carreres tècniques, amb una mentalitat de la modernitat desenvolupista, considera a l'individu un neutre universal.

L'urbanisme no és neutre, quan es conforma l'espai urbà es donen prioritats, es reflecteixen poders i es visibilitzen drets. És en aquest punt on la visió de gènere a l'urbanisme vol fer especial incidència: ciutadans i ciutadanes no som el mateix, la primera gran diferència es dóna entre dones i homes, especialment per als rols assignats culturalment. Això comporta desigualtats que ens afecten a tota la societat que han d'estar considerats al planejament i al disseny urbà per apropar-nos el més possible a un espai urbà que permeti una veritable igualtat.

VALORAR LA VISIÓ DE GÈNERE

La nostra societat occidental sobrevalora tot allò que pertany al món productiu, o sigui, tot allò que tingui un canvi immediat monetari, teòricament racional i mesurable i que, per tant, se suposa que és una veritat neutra. Aquesta no és més que una simplificació de la vida que ha portat històricament a la infravaloració de les activitats del món reproductiu, lligades al gènere femení. Un urbanisme amb visió de gènere vol dir incorporar la quotidianitat com a prioritat de qualsevol actuació que es realitzi a la ciutat. Per tant, és necessari valoritzar i visibilitzar el coneixement divers que tenim les dones del nostre entorn quotidià mitjançant processos participatius, cada vegada més inclusius i extensos en el seu abast. S'ha de transformar l'experiència de les dones en coneixement imprescindible per a qualsevol transformació del nostre entorn.

Les dones per la seva vivència d'acompanyant, assignació que està lligada al gènere, detectem les dificultats i necessitats dels altres, no amb una mirada exclusivista ni universal. La dona com a mare, cuidadora, nutridora (novament amb un paper de gènere) parla per experiències compartides: voreres insuficients per acompanyar a algú que necessita ajuda, per passar amb el cotxet del nen o de la compra; els transports públics es segueixen regint pels moviments obligats considerats de les àrees residencials a les àrees de treball i d'estudi, sense considerar els desplaçaments de les dones, més complexos i poligonals ja que aprofiten els recorreguts per realitzar altres coses; Els camins escolars plens d'obstacles i dificultats; les distàncies als passos de zebra o el temps dels semàfors, penalitzant a les persones que van a peu i potenciant el trànsit rodat; l'existència de banys públics... són moltes les coses i elements de la ciutat que impedeixen una veritable igualtat d'oportunitats en l'ús de la ciutat.

CREAR CIUTATS IGUALITÀRIES

Les ciutats, les seves polítiques i els seus espais, han de contribuir a resoldre les desigualtats d'oportunitats per a que tant dones com homes puguin escollir quina proporció del seu temps dediquen a cada món. Construir ciutats per a la igualtat d'oportunitats vol dir valorar de la mateixa manera les necessitats del món productiu que les del reproductiu. Ciutats organitzades per afavorir la co-responsabilitat.

Per això cal repensar la ciutat, i els seus components des de la perspectiva de gènere, especialment els plans d'equipaments pels barris. Cada barri ha d'estar dotat en funció dels perfils dels seus habitants. S'ha de considerar la composició diversa de la societat actual i buscar la màxima participació dels diferents col·lectius per determinar les necessitats de la vida quotidiana.

Mentre existeixin dues esferes de treball, el remunerat, reconegut i visible i l'altre no remunerat, no reconegut i invisible no podrem parlar d'un nou ordre simbòlic, en la base d'una divisió de tasques injusta i no reconeguda dins el sistema jeràrquic patriarcal, sigui el sexe que sigui que assumeixi el rol de gènere.

Hem de fer pobles i ciutats des de l'experiència quotidiana i aquest quotidià és encara avui en dia majoritàriament femení.

Més informació a: www.punt6.net

Cent anys del sindicat llibertari CNT

Enguany, la CNT arriba als seu cent anys de vida. Han estat anys intensos on han sovintejat la incomprensió i la repressió, però també les consecucions obreres i socials i, sobretot, s'ha deixat una estel·la inoblidable.

Comissió del Centenari de la CNT

La Confederació Nacional del Treball, nascuda a la nostra ciutat el 1910 com a sindicat anarconsindicalista per tal d'enfrontar-se, de forma organitzada, contra les miseries provocades pel Capitalisme i per a la recerca de les llibertats personals i socials, commemora aquesta data amb una crida i una afirmació. La crida és a continuar la lluita llibertària perquè, no cal dir, que tot està per fer, la represió contra els treballadors continua . I l'afirmació és que la CNT continuarà a la trinxera.

Històricament, la Confederació i els homes i dones que n'han format part han estat grans protagonistes en tots els àmbits en què es s'ha necessitat el seu coratge, les seves ànsies de llibertat i el dur treball de fer funcionar les coses dins el dia a dia: a més de l'obvi treball sindical, van crear escoles, centres de cultura, cooperatives de consum, grups de salut, etc., a més de cercar el progrés de les dones, noves formes d'apropament a la natura, a la comunicació. La llista seria massa llarga i no continuarem, simplement direm que, quan van anar maldades, també van ser els primer a reaccionar, en el Front i, sobretot, a la Revolució Social, on van posar en pràctica, per primera vegada en la història, els principis de l'anarconsindicalisme a través de les socialitzacions i les col·lectivitzacions.

CENTENARI MIRANT EL FUTUR

No volem oblidar tot això, però no es tracta d'un exercici de nostàlgia, sinó de conservar un exemple i unes vivències que són importants com a bagatge per tal d'encarar el futur i cercar noves estratègies de lluita i noves il·lusions. Sense deixar de banda, per descomptat, les ombres que acompanyen tota llum i que, també, assumim com a part de la nostra història. I és per això que commemorem, que no celebrem, el nostre centenari. Hem preparat un seguit d'activitats que, sempre, serviran de punt de partida a una reflexió. Des d'una música com el jazz, nascut de la marginalitat i de la pobresa, fins a jornades acadèmiques de caràcter internacional que tractaran de diversos temes de futur.

En el moment d'escriure aquestes línies, la commemoració ja ha començat, amb la seva presentació a Barcelona el dia 26 de gener, al CCCB, en un acte emotiu pel que va tenir d'afirmació de principis i pel recolzament i presència del moviment llibertari. I amb la conferència «La Barcelona negra i anarquista» dins la Setmana Negra de Barcelona, on Urtubia, Taibo i Ibáñez van fer lluir la Barcelona que bullia amb l'anarquisme i el misteri.

ACTES DE COMMEMORACIÓ

Durant l'any 2010 hi haurà exposicions i documentals que recullen la història de la CNT i del que sempre ha estat el seu actiu més important, els seus militants: tractaran la història de la CNT en 100 imatges, se sentiran les veus dels vells militants, en una important acció de recuperació de la memòria històrica, es passarà la vista sobre les lluites dels anys setanta, a l'anomenada Transició...

D'altra banda, el cinema farà acte de presència en un cicle —a la Filmoteca— de pel·lícules produïdes per l'organització durant la Guerra Civil, que n'inclouran dues d'inèdites i una taula rodona sobre el tema. El teatre, amb Leo Bassi i Albert Vidal, així com alguna sorpresa, i la música en diferents vessants, amb la combinació de grans concerts amb íntimes sessions.

De la mà de la Ruta de l'Anarquisme, es podrà passejar pels punts de la ciutat on es va desenvolupar la intensa història d'una ideologia i tindrem poesia i conferències.

ACCIONS PER SEGUIR LLUITANT

Quant a les diferents jornades o congressos d'estudi i debat, s'ha fet un esforç per tal que hi vagin junts interès i utilitat (parlant de les seves conclusions o informes). Per exemple, aquest mateix mes de març comencen les jornades que parlen sobre feminisme i anarquia, mentre que a l'abril posarem l'autogestió a debat, entre d'altres.

Un còmic —una novela il·lustrada— que explica la història de la CNT, la magnífica edició conjunta de la capçalera Solidaridad Obrera, un Primer de Maig unit i combatiu, els homenatges a aquells grans que són part de la nostra història i aquells que ho són també però que ens van ser arrabassats pel feixisme, els afusellats (amb la col·locació al Fossar de la Pedrera, a Montjuïc, on van ser enterrats, atès que era la fossa comuna, la majoria dels afusellats pel Franquisme, i per tant, indret simbòlic on recordar tots els assassinats, d'una escultura que marqui sobre la terra allò que hi ha sota), llibres i moltes altres activitats formaran el cos d'aquest centenari.

És impossible consignar aquí i ara totes les activitats. La Comissió del Centenari de Barcelona s'ocupa d'aquelles que es duran a terme a la ciutat, però n'hi haurà més, fruit de l'esforç de la resta de companys de l'organització.

Volem repetir que la commemoració del Centenari de la CNT pretén ser un revulsiu i posar bases de teoria i il·lusió per tal de continuar la/les lluita/es.

No hi ha lloc per al pesimisme: ens veiem al carrer!

Més informació a: www.cnt.es

CENTENARIO 1910 2010 100 AÑOS EN LUCHA CNT

Logotip del centenari. **INTERNET**

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

Jubilació impossible?

Marc Faustino i Vidal

L'enèsim atac als drets de la classe treballadora és l'anunci de reforma de l'edat de jubilació a l'Estat espanyol que se situaria als 67 anys. Durant aquests dies han sortit arguments per qualificar de gens idònia aquesta idea. Primer de tot perquè l'edat mitjana d'accés a la jubilació es situa als 63 anys, situació donada per la quantitat de persones que fa anys que estan avançant la seva jubilació. Potser el primer pas de qualsevol reforma es tornar a fer que l'edat real de jubilació de la majoria de persones siguin els 65 anys i que no es produeixin jubilacions anticipades originades per tants expedients de regulació i acomiadaments.

El sistema de protecció social de la vellesa cada dia sembla més qüestionat. Qui anava pensar que les persones viuríem 80 anys de mitjana. Quan es cobraven les primeres pensions de jubilació del sistema de seguretat social, els homes (únicament homes i encara en l'actualitat són la majoria de pensionistes de la jubilació contributiva) cobraven una mitjana de cinc o sis anys de pensió abans de morir. Un guany que el sistema contributiu ha vist disminuir per l'esperança de vida dels homes i la incorporació lenta però progressiva de les dones com a jubilades contributives.

Els i les pensionistes han anat augmentant al llarg dels anys però el guany del sistema continua sent important. El sistema de seguretat social de l'Estat espanyol ha tingut un superàvit de 8.000 milions d'euros al 2009 i el fons de reserva s'eleva a 60.000 milions d'euros acumulats. Les veus que carreguen contra el sistema són les mateixes que els agradaria que es privatitzes aquest sistema i haguéssim de contractar aquesta protecció a bancs, caixes i asseguradores. No hi ha res de nou en aquest anunci de reforma: privatitzar el guany i socialitzar la pèrdua.

Cultura

Fèlix Billet, declarat rei dels poca-soltes

Un any més s'ha celebrat la festa del Carnestoltes amb el tradicional Arribó i el nomenament de Fèlix Billet com a rei de la festa i la rua per carretera de Sants, amb la participació de moltes comparses.

Irene Jaume Gambín
Sants

En Fèlix Billet va ser cremat a la plaça Màlaga. **FLICKR BART OMEU**

El Carnestoltes a Sants aterrà amb l'Arribó, tret de sortida de la festa. Enguany es va dur a terme al passatge del Vapor Vell. L'espectacle teatralitzat va donar molta importància a la part musical i es van sentir diferents versions de temes mítics de la cultura musical catalana. Per altra banda, el pregó va anar a càrrec d'Ona Sants, que aquest 2010 celebren el seu vinticinquè aniversari i l'himne va ser compost per Francesc Mir (una rumba de Carnaval), que va ser interpretat per vàries corals del barri.

El gran protagonista, però, va ser en Fèlix Billet, gegant creat per a l'ocasió per Pitu Alcober, veí i artista del barri. En Fèlix (rei dels poca-soltes d'enguany) fabricat amb cartró, fusta i roba, i de més de tres metres d'alçada, portava un pastís de nuvis, la seva corresponent creu de Sant Jordi penjada al coll (fa poques setmanes que Millet la va retornar a la Generalitat), diversos feixos de bitllets i a la mà dreta el típic utensili d'un jutge per dictar sentència.

LES RUES

El dissabte 13 es va dur a terme les tradicionals rues de carnaval. Durant el matí va ser el torn dels més petits, que van anar massivament al parc de l'Espanya Industrial per poder tastar una xocolata calenta i participar dels tallers i activitats que s'hi desenvoluparen. Posteriorment, els més petits van poder lluir les seves disfresses per alguns dels carrers del barri i entre les comparses es van poder veure vaques, diablesses i, fins i tot, la febre blaugrana de les sis copes. També hi va estar present la tradicional pancarta realitzada pel Col·lectiu d'Artistes de Sants, amb el tema recurrent del carnaval d'aquest any, per decorar la festa. I tot presidit pel rei dels poca-soltes, és clar. Després de la festa infantil, la següent aturada obligada era el carrer Canalejas, on la cansaladeria Alsina va repartir més de 500 racions al ranxo popular.

A dos quarts de sis de la tarda es va donar el tret de sortida a l'altra rua, que va començar a la confluència dels carrers Badal i carretera de Sants i va arribar fins a l'altura de Creu Coberta.

Però les disfresses no només es van veure al carrer, sinó que molts establiments dels dos mercats del barri decidiren participar també de la festa i disfressar-se (així com decorar les parades).

Al mercat d'Hostafrancs també van voler celebrar el Carnestoltes. **FLICKR BART OMEU**

DIMECRES DE CENDRA

Totes les festes s'acaben i el Carnestoltes no és diferent. El dimecres 17 es va celebrar l'enterrament del rei Carnestoltes a Cotxeres, on es va voler fer referència a tots els pecats comesos per en Fèlix Billet. Durant la comèdia, es va fer palesa l'amistat entre el capellà i el futur mort, fent bromes i comentaris referents a la sacsejada econòmica que provocà la gestió del vertader Fèlix Millet.

Posteriorment, tothom va sortir cap a la plaça Màlaga per dur a terme la crema del cos, que va cremar de seguida. Com ja és tradicional, la jornada va concloure amb la sardinada popular que van poder gaudir molts veïns i veïnes.

Fins sempre, Ràbia Positiva!

El divendres 5 de febrer, el grup de hardcore santsenc Ràbia Positiva es va acomiadar del seu públic a Cotxeres. El concert, emmarcat dins del Divendres Faràndula, va aplegar centenars de persones que van gaudir del darrer concert d'una de les bandes més mítiques de Sants.

El mostrador

En temps difícils, banca ètica

Cooperativa Germinal

Fa un parell d'anys, un col·lectiu de persones van distribuir una publicació gratuïta amb el títol de "Crisi". A les seves pàgines, entre d'altres coses, les entitats financeres eren titllades de lladres.

Però no tots els bancs són igual. La banca ètica va aparèixer a Europa quan, entre d'altres reivindicacions, molts ciutadans i ciutadanes van demanar que els seus estalvis no ajudessin a Sud-àfrica, corroïda pel racisme. I ja que ens vam començar a preguntar què fa el banc amb els nostres diners, això va permetre estendre els criteris cap a rebutjar inversions en armes, en indústria contaminant, etc. Aquests criteris negatius han arrelat fins i tot en alguns fons d'inversió autoanomenats "ètics" o "solidaris" d'alguns bancs, que mantenen paradoxalment fons d'inversió "sense adjectiu".

Actualment la banca ètica té una definició més positiva encara, i el que es proposa és invertir en projectes que necessitem però que normalment no gaudeixen de finançament amb tanta facilitat.

Una de les propostes més antigues de finances solidàries a casa nostra va ser el Coop57, pensada per a subvencionar projectes de cooperatives. Pocs anys després es van obrir oficines d'Oikocredit, TriodosBank, i Fiare. Es pot trobar més informació sobre aquestes propostes a www.fets.org. Una altra iniciativa europea interessant i que fóra bo promoure per veure si acaba arrelant entre nosaltres és Jak (www.jak.se/int), un banc ètic, i que funciona sense interessos.

Dels projectes que hem anomenat, alguns com el Coop57, Oikocredit i Fiare, tenen la peculiaritat què no són pròpiament bancs sinó cooperatives de crèdit: el capital social de l'entitat no pertany a un petit col·lectiu d'accionistes que exigeixen la màxima rendibilitat, sinó que és dels socis i sòcies d'aquesta cooperativa, que tan sols demanen a canvi que el projecte sigui viable i pugui tenir la funció que se li ha encomanat.

La cooperativa de consumidors Germinal ha decidit per assemblea donar suport al projecte Fiare fentnos-en socis promotors. A banda de participar en el capital social, hi participarem també mitjançant un representant. Es pot veure així un altre avantatge de consumir col·lectivament, poder, amb poc esforç econòmic personal, contribuir a un meravellós projecte; i poder donar el suport humà que aquest necessita.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardarmar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

A Barcelona també s'han fet actes de rebuig al cementiri nuclear com aquesta concentració davant la Generalitat el dimecres 27 de gener convocada per diversos col·lectius i entitats. **FLICKR EL DEMÀ**

Rebuig al cementiri nuclear d'Ascó

La urgència de les empreses que gestionen les centrals nuclears de l'estat espanyol davant el col·lapse de les piscines on ara guarden els residus ha fet que s'hagi iniciat una forta pressió al govern de l'Estat per part del lobby empresarial.

Sergi Saladié Gil
Ascó

Segons el Decret 1522/84, és l'empresa pública ENRESA (Empresa Nacional de Residuos Radiactivos, SA) la responsable de la gestió de tots els residus radioactius produïts a l'Estat espanyol, i que aquesta es finança mitjançant la factura elèctrica dels consumidors, i a partir de 31 de març de 2005 també per l'aportació que fan les empreses gestores de les centrals nuclears. Però el fet de recercar un emplaçament per a la ubicació d'un cementiri nuclear no és nou, i ENRESA ha fracassat cada vegada que ha intentat trobar un lloc per a la instal·lació. Davant aquest fracàs i davant la pressió a la que les empreses efectuen sobre el govern de l'Estat, aquest va acordar l'any 2005 iniciar el procediment per a la construcció del que tècnicament i mediàtica anomenen *almacén temporal centralizado* (ATC), i que anomenem cementiri nuclear, que guardaria tots els residus radioactius d'alta activitat de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol. Com a primera mesura va crear Comisión Interministerial para la selección del emplazamiento del ATC que ha de detallar i dur a terme el procés de selecció dels candidats. Les regles bàsiques que ha marcat l'Estat són: que aquesta instal·lació pot anar al 95% del territori de l'Estat (ja que segons la Comissió Interministerial tindrà unes característiques similars a una instal·lació industrial convencional), que prevaldrà el principi de voluntarietat municipal (sense precisar la formula que caldrà emprar per a presentar-se com a candidat), així com el principi d'ampli consens territorial (sense precisar tampoc l'abast d'aquest consens).

El Cementiri Nuclear seria construït i gestionat per ENRESA, i hauria de guardar 6.700 tones de residus d'alta activitat (bàsicament Urani i Plutoni) així com tots els altres residus radioactius procedents dels desmantellaments de les nuclears, en un total de 20 hectàrees i durant un període d'almenys 60 anys segons la Comissió Interministerial, i de 80 a 100 anys segons ENRESA. I llavors es van encendre totes les alarmes.

CREACIÓ DE LA CANC

Així doncs, l'agost de 2006 a la Masia de Castelló (Vandellòs) s'acordà crear la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC), formada per totes les plataformes territorials del sud del Principat així com pels principals grups ecologistes, amb l'objectiu d'impedir que el sud fos castigat novament per la indústria nuclear. Des d'aleshores s'han dut a terme un seguit d'accions informatives, institucionals, i mobilitzadores, que han donat com a principal resultat: l'adhesió al manifest contra el cementiri nuclear de més de 100 entitats, partits polítics, associacions, sindicats, etc.; l'aprovació de mocions en contra d'aquesta instal·lació en 81 ajuntaments majoritàriament del Camp i de l'Ebre i dos de Ponent (Segrià i la Noguera). També s'impulsà la tramitació al Parlament de Catalunya d'una proposta de resolució contrària a la instal·lació del Cementiri a qualsevol comarca catalana. L'11 de març de 2008 el Parlament de Catalunya va aprovar la resolució 150/VIII; BOP núm. 229 de 17-03-2008, per la qual es rebutja la instal·lació d'un cementiri de residus radioactius a Catalunya.

REBUIG A LA CANDIDATURA

Tot i que els successius cicles electorals van paralitzar l'activitat de la Comisión Interministerial, el 29 de desembre de 2009 es va obrir durant 30 dies el procés per presentar candidatures. El 24 de gener més de 2000 persones van anar a Ascó per manifestar el rebuig a la candidatura. El 26 de gener el ple municipal d'Ascó va aprovar, amb el vot favorable de set regidors i dues abstencions, presentar-se com a candidat per acollir el cementiri de residus radioactius de tot l'Estat espanyol. Cal tenir present que cap partit polític en representació a l'ajuntament d'Ascó portava al seu programa electoral de 2007 cap referència al cementiri. Tampoc l'ajuntament no n'ha consultat al poble d'Ascó. Només hi ha un únic document oficial de l'Ajuntament d'Ascó, que és el Document de participació i comunicació de l'Agenda 21 d'Ascó penjat al web de l'ajuntament, que diu que el poble d'Ascó no vol el cementiri nuclear al municipi.

L'Estat espanyol no en té prou amb el pronunciament contrari de tot un territori, i diu que no li pensa fer cas, relegant les administracions intermitges a un paper secundari, en el cas del govern de la Generalitat, o marginades completament, en el cas dels consells comarcals i els ajuntaments. Per això s'ha convocat una manifestació de rebuig el diumenge 7 de març a les 12 del migdia a Móra d'Ebre.

Més informació: www.cementirinuclearno.tk

Benvinguts a Sants, Diego i Zigor!

Dia 20 de febrer vam tenir l'oportunitat de donar la benvinguda al barri a en Diego i en Zigor. Des de LA BURXA, volem dedicar un petit espai a aquests dos companys que han estat privats de llibertat durant 9 anys. Sants va donar la benvinguda com millor sabia: amb un acte molt emotiu i ple de gent que va voler estar present en aquest dia tan especial per a tanta i tanta gent. Només ens queda dir que... Us hem trobat a faltar, companys!

SOLIDARITAT

Vaga de fam al CIE de la Zona Franca

Al CIE (Centre d'Internament d'Estrangers) de la Zona Franca es va produir, a principis d'aquest any, una vaga de fam de diversos interns. Els motius són denunciar les condicions carceràries que pateixen i demanar la seva llibertat. La vaga va començar arran de la voluntat d'expulsar una persona que es trobava al CIE, la qual va ser introduïda per la força dins un avió i que, finalment, després de la seva resistència, va aturar la seva expulsió. Aquí començà la seva vaga de fam, que rebé el suport d'alguns presos del centre. La situació durà uns dies i les seqüeles físiques es començaren a notar, però el director del centre i la Policia Nacional intentaven que es fessin enrere mitjançant pallisses i amenaces.

Per aquest motiu es va convocar una concentració a l'oficina de subdelegació de govern, al carrer Múrcia el passat 19 de febrer. L'última acció convocada ha estat dur a terme 50 hores de vaga de fam (tant d'estrangers com d'autòctons) a plaça Catalunya per visibilitzar i denunciar el cas.

COMENÇA L'INTERCANVI DE TEMPS i CONEIXEMENTS

1 Aquelles i aquells que hi estiguem interessades **ens inscrivim i se'ns obre una fitxa** (*) on cadascú ha d'especificar **un o més tipus de serveis o coneixements que estigui disposat a oferir** (amb possibilitat de canviar-los quan es vulgui).
D'aquesta manera totes sabem qui ofereix què, i quan vulguem beneficiar-nos d'un servei o una transmissió de coneixement concreta només cal adreçar-se a la persona indicada.

2 **Un cop localitzada la persona** s'inicia la fase de **negociació d'intercanvi.**
Per exemple: Jo m'ofereixo per fer teatre, música, ensenyar informàtica, cuina i fer massatges. Quan alguna persona de la XIS estigui interessada en alguna de les coses que jo ofereixo, es posarà en contacte amb mi i m'oferirà quelcom per intercanviar, ja sigui coneixement, servei o objecte.
Entre les dues persones interessades pactem l'intercanvi.

(*) No facilitarem MAI les teves dades a persones que NO SIGUIN DE LA XIS.

Cada dilluns pots passar a buscar allò que necessites a l'Ateneu Llibertari de Sants (c/Maria Victòria10) de 19 a 22h.

Març de 2010

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies
(c. Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

David Vázquez, Roser Benavent, Pau Canela, Bernat Costa, Jordina i Laia Sánchez Amat, Carme Roselló, Ester Rams, Anna Farré, Helena Olcina i Amigo, Yolanda, Irene Jaume, Miquel Darnès, Agus Giralt, Jordi Villanueva, Jordi Soler, Albert Garcia, Elba Mansilla, Casal Independentista de Sants, Assemble de Barri de Sants, Comissió de Veïns de la Bordeta, Assemblea de Can Vies, Marc Faustino i Vidal, Cooperativa Germinal, L'escletxa, Lancelot, Martí Gutierrez Farré, Joan Pujadas, Ivan Miró, Roger Sánchez Amat, Roser Casanovas, Núria May Masnou i Sergi Saladié Gil.

SANTOS MARTÍNEZ :

«Per què he d'estudiar música si d'aquesta no en puc treure res?»

Santos Martínez, veí de Sants, compositor i director de la coral La Floresta, va guanyar el passat 1 de febrer el premi Gaudí a la millor música original per la pel·lícula *Trash* .

Martí Gutierrez Farré
Sants

Santos, com s'inicia aquest bagatge al món de la música?
Sempre he donat molta importància a l'educació que vaig rebre a les classes de música de l'escola, a la Institució Montserrat, amb la Marta Sala. Després va arribar la guitarra als 15 anys i sent autodidacte vam muntar un grup amb un amic, el Jordi Roquer, que ha treballat amb mi a *Trash*. Ben bé fins als vint anys no m'hi vaig posar seriosament, i va esdevenir una obsessió vital.

Com a mestre de secundària de música, per què creus que la societat no dóna importància als continguts i als coneixements musicals?
No sé ben bé quin és el motiu, però es parla d'assignatures «maries» en referència a la música, la plàstica i la gimnàstica, com si fossin menys importants que la resta. De petit li havia dit als meus pares: «Perquè he d'estudiar música si no en faré res?». Molts mestres, pares i alumnes tenen associat que a la classe de música s'hi va a cantar una cançó i a picar de mans.

Associem la música al consum i no al benestar, a la qualitat, al fet de sentir-la...
Sembla que si vols ser músic has de ser una estrella del rock i sortir en videoclips. Molta gent que es dedica a la música no ho fa en aquest sentit.

Què en penses de l'actual concepció de la música, del consum que en fem?
Jo sóc crític amb com està estructurat l'oci i el consum en aquesta societat, però no sé la manera com reconduir la situació cap a un altre costat. Sembla que només existeix la primera divisió de la música, aquella que surt pels *mass media*. M'han donat el Gaudí i continuo sent el mateix, però sí que sembla que la gent que m'envolta ho vegi diferent. Ara pel meu entorn en general sóc compositor. Te n'adones de l'impacte que tenen els mitjans a l'hora de concebre't d'una forma en concret.

«M'han donat el Gaudí i sóc el mateix, però sembla que la gent que m'envolta ho vegi diferent»

Sí, de fet t'estic fent una entrevista gràcies a la repercussió d'aquests mitjans. I l'SGAE?
Jo els treballs que he fet els he registrat i ells m'ho han gestionat. L'SGAE és una estructura massa gran, però tampoc hi estic en contra. La pirateria

Santos Martínez en rebre el premi Gaudí a la millor música original per la pel·lícula Trash.

és un tema molt complicat però tampoc sabria com solucionar-lo. La majoria dels casos qui fa un disc no guanya milions d'euros i crec que se l'ha de protegir.

I pel que fa als consumidors?
És evident que no pots pagar una multa per escoltar música en un bar o quan estàs fent una festa. Però tothom ha assumit que si vols un disc te'l descarregues d'Internet. No sé fins a quin punt és lícit que jo cobri un percentatge de drets d'autor per cada projecció de la pel·lícula. Però quanta gent se la baixarà d'Internet? Realment no tinc clar què és lícit i què no. Un exemple: jo vull una barra de pa. Tinc dues opcions, fer-me-la jo o que me la faci algú altre i la intercanviï per alguna cosa o la pagui. El que passa, i aquí hi ha la gran diferència, és que la barra de pa no es pot multiplicar com sí que es pot fer amb una pel·lícula gràcies a la digitalització. És molt complicat.

A la coral La Floresta, com esteu?
A la gent jove no li tira aquest rotllo. El cant coral, encara avui, va associat a un estil molt conservador i tradicional. Des de La Floresta intentem que el repertori estigui en sintonia amb els temps que corren però costa molt que s'hi apunti gent nova, i som molts pocs cantaires.

La coral és la més antiga de Barcelona en actiu, va ser fundada el 1878 i n'ha vist de tots colors, vam patir un desnonament i actualment ens trobem assajant al poliesportiu del passatge Toledo i tirant endavant després de molts moments en els quals hem fregat la desaparició. El Districte ens va prometre fa un any, durant la celebració del 130è aniversari, que ens donarien un espai a Can Batlló.

«Des de la Floresta intentem que el repertori estigui en sintonia amb els temps que corren»

Nova llei de cinema i sembla que haguem destapat la caixa dels trons...
No conec a fons el detall de la llei però la impressió que tinc veient la reacció de la gent és que falta molt temps que s'hauria d'haver aprovat.

La situació que vivim a Catalunya no és normal. Recordo la primera emissió de *Dallas* per TV3, tothom se'n reia, però ara la situació s'ha normalitzat. A diferència de la televisió, el cinema continua en un estat anormal. Ha arribat un punt en què voler veure una pel·lícula en català sembla una tocada de collons. Jo vull tenir la oportunitat d'anar a veure una pel·lícula doblada o subtitulada en català. Ara aquesta opció no la tinc.

Vinyeta

Agenda

[DISSABTE 6 de març]
10.00 | Presentació de la Xarxa d'Universitats Lliures. Activitats tot el dia. [Lloc: Centre Social de Sants]

11.00 | Portes obertes al Tatanet, projecte d'educació lliure i criança compartida [Lloc: El Tatanet, passatge Toledo, 10-14, 2n]

[DIUMENGE 7 de març]
12.00 | 23a. Calçotada popular de Sants. [Lloc: plaça de Sants. Organitza: Casal Independentista de Sants]

[DILLUNS 8 de març]
19.00 | Manifestació Dia Internacional de la Dona Treballadora [Lloc: plaça Universitat]

[DISSABTE 13 de març]
17.00 | Passi de vídeo-cafè del darrer concert de Ràbia Positiva. [Lloc: Espai Obert. Organitza: Ràbia Positiva]

21.00 | Cafeta de Diables amb Karaoke i PD Fumantxú. [Lloc: Can Vies. Organitza: Diables de Sants]

[DIUMENGE 14 de març]
12.00 | Manifestació Dia Internacional de la Dona Treballadora [Lloc: plaça Universitat]

[DIVENDRES 19 de març]
18.00 | Taller participatiu sobre possibles models de gestió de La Lleialtat Santsenca [Lloc: Centre Social de Sants. Organitza: Grup de Treball per la Recuperació de la Lleialtat Santsenca]

CICLE «MEMÒRIA HISTÒRICA»
[DIVEDRES 5 de març]
20.30 | Projecció de *Grbavica, el secret d'Esma*. [Pel.lícula sobre la guerra dels Balcans]

[DIVEDRES 19 de març]
20.30 | Projecció de *El genocidi franquista a València*
[Totes les activitats són organitzades i es faran a l'Ateneu Popular de les Corts, al carrer Joan Gamper, 8-10]

UNIVERSITAT LLIURE DE SANTS
[DIJOUS 11 de març]
19.30 | Grup d'autoaprenentatge de teatre [Lloc: Can Vies]

[DILLUNS 15 i DIMARTS 16 de març]
19.30 | Introducció al Linux [Lloc: Ateneu LLibertari de Sants]

[DIJOUS 25, DIVENDRES 26 i DISSABTE 27 de març]
19.30 | Jornades sobre la incidència social de l'urbanisme salvatge i l'arquitectura actual Amb Manuel Delgado i Luís Andrés Bredlow. [Lloc: Can Vies]

ACAMPASANTS
[DISSABTE 20 de març]
Acampada festiva dels esplais i caus del barri
[DIUMENGE 21de març]
11.00 | Festa oberta al barri amb jocs, tallers, animació infantil i xocolatada. [Lloc: Espanya Industrial, Organitza: Escplais i Caus del barri]

[DIVENDRES 26 de març]
21.00 | Teatre: «La Quadra Nerón» de la Companyia La Quadra màgica. [Lloc: Casinet d'Hostafrancs. Organitza: Divendres Faràndula]

[DISSABTE 27 de març]
11.00 | Assemblea oberta de la Campanya Sants Decideix, adreçada a veïns i veïnes que vulguin fer de voluntaris en la consulta [Lloc: Cassinet d'Hostafrancs. Organitza: Sants Decideix]

ACTIVITAT PERMANENT
[DILLUNS de 19 a 22 hores]
Intercanvi de coneixements i serveis [Lloc: Ateneu Llibertari. Organitza: Xarxa d'Intercanvi de Sants]